

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený Mgr. Martinem Křivohlavým, advokátem se sídlem Paní Zdislavy 418/8, Česká Lípa, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219/58, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 10 A 101/2020 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 10 A 101/2020 - 42, se **ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*předsedkyně ČTÚ*“), jako vedoucí ústředního správního úřadu, ze dne 21. 7. 2020, č. j. ČTÚ-35 038/2019-603 (dále jen „*rozhodnutí o rozkladu*“), bylo podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušeno rozhodnutí žalovaného – Českého telekomunikačního úřadu (dále též „*Úřad*“) ze dne 19. 7. 2019, č. j. ČTÚ-1 830/2019-635/VI.-UrL (dále jen „*rozhodnutí Úřadu*“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) a odst. 5 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), v rozhodném znění (dále jen „*zákon o elektronických komunikacích*“), a byla mu uložena pokuta ve výši 38 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí o rozkladu brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). Městský soud rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 10 A 101/2020 - 42, toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud úvodem rekapituloval vývoj věci. Úřad nejprve vydal příkaz ze dne 1. 4. 2019, č. j. ČTÚ-1 830/2019-635/UrL (dále jen „příkaz“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle výše odkazovaných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve shodné výši, jak uvedeno v odstavci [1] výše (tj. 38 000 Kč). Příkaz byl žalobci doručen fikcí dne 15. 4. 2019. Lhůta pro podání odporu proti příkazu tak marně uplynula dne 23. 4. 2019. Žalobce odpor proti příkazu podal až dne 24. 4. 2019. Úřad mu přípisem sdělil, že odpor byl podán opožděně a řízení již bylo pravomocně ukončeno. Žalobce poté požádal o prominutí zmeškání úkonu (podání odporu) dle § 41 odst. 2 správního řádu, které odůvodnil tím, že byl od 1. 4. do 14. 4. 2019 na dovolené. Úřad usnesením ze dne 4. 6. 2019, č. j. ČTÚ-1 830/2019-635/IV. vyř.-UrL (dále jen „*usnesení ČTÚ z června 2019*“), o žádosti rozhodl tak, že zmeškání úkonu se nepromítá, „*neboť úkon účastníka řízení (podání odporu) byl učiněn včas, a tedy nenastaly závažné objektivní důvody pro prominutí zmeškání úkonu*“. Následně Úřad vyrozuměl žalobce o tom, že v řízení se pokračuje.

[4] Poté Úřad vydal rozhodnutí (jak je definováno v odstavci [1] výše), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) a odst. 5 písm. a) zákona o elektronických komunikacích a byla mu uložena pokuta ve výši 38 000 Kč. Toto rozhodnutí napadl žalobce rozkladem, o němž předsedkyně ČTÚ rozhodla (rozhodnutím o rozkladu, jak je též definováno v odstavci [1] výše), tak, že se napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu ruší. Současně se zrušením rozhodnutí Úřadu nedošlo k zastavení řízení, neboť toto řízení bylo již před vydáním rozhodnutí Úřadu pravomocně ukončeno příkazem. Předsedkyně ČTÚ totiž dospěla k závěru, že odpor proti příkazu byl podán opožděně, příkaz se tedy stal pravomocným a představuje tak překážku věci rozhodnuté.

[5] Městský soud svým rozsudkem rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shodně s předsedkyní ČTÚ městský soud konstatoval, že odpor proti příkazu byl podán opožděně a že závěr Úřadu, jako správního orgánu prvního stupně, o včasnosti odporu byl nesprávný. Rozhodnutí o rozkladu však podle městského soudu bylo nezákonné, protože bylo pro žalobce překvapivé; nebylo v něm zohledněno, že Úřad (jako správní orgán prvního stupně) postupoval vůči žalobci „*procesně vadně*“, protože nesprávně vyjasnil otázku včasnosti odporu a neposuzoval věcně ani možnost prominutí zmeškaného úkonu (tj. podání odporu). Žalobce podle městského soudu neměl možnost se před vydáním rozhodnutí o rozkladu proti této „*změně procesní situace*“ bránit. Městský soud dále poukázal na § 90 odst. 3 správního řádu zakotvující zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Dle městského soudu nebyla rozhodnutím o rozkladu respektována zásada ochrany dobré víry a legitimního očekávání (§ 2 odst. 3 správního řádu) a žalobci bylo upřeno uplatnit svá práva (§ 4 odst. 4 správního řádu).

[6] Žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Městský soud totiž na jednu stranu stěžovateli přisvědčil, že odpor proti příkazu byl podán opožděně a stěžovatel postupoval „*procesně vadně*“ (pokud

v prvním stupni dospěl k opačnému závěru); následně ale městský soud překvapivě konstatoval, že stěžovatel měl rozklad meritorně projednat. Stěžovatel uvádí, že posledně uvedený závěr městského soudu je v rozporu s jeho předchozími úvahami. Z napadeného rozsudku tak není zřejmý právní názor, kterým se má stěžovatel v dalším řízení řídit. Městský soud v napadeném rozsudku nenaznačil, jak má v dalším řízení docílit meritorního projednání rozkladu, jestliže správní řízení bylo pravomocně skončeno vydáním příkazu. Dále stěžovatel rozvíjí úvahy nad dalším možným pokračováním správního řízení s tím, že městský soud *de facto* inicioval „procesní ping-pong“ mezi správním orgánem prvního a druhého stupně. Co se týče zbavení žalobce možnosti uplatňovat procesní obranu, tuto možnost si dle stěžovatele odňal sám žalobce opožděným podáním odporu.

[8] Dle stěžovatele je napadený rozsudek rovněž nezákonný. Městský soud uvedl, že stěžovatel změnil napadené rozhodnutí v neprospěch žalobce v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel však nezměnil rozhodnutí Úřadu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž jej zrušil podle § 90 odst. 1 písm. a) téhož zákona; na tento postup zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele nedopadá. I kdyby však bylo možné na rozhodnutí stěžovatele aplikovat § 90 odst. 3 správního řádu, byly by v takovém případě splněny podmínky pro změnu rozhodnutí v neprospěch odvolatele zde stanovené. Změna rozhodnutí v neprospěch odvolatele je totiž mimo jiné přípustná, pokud je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Taková situace dle stěžovatele nastala v projednávaném případě, neboť napadené rozhodnutí je v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu. Dle stěžovatele je přitom nerozhodné, zda rozpor s právními předpisy způsobil postup správního orgánu či žalobce.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že považuje napadený rozsudek za bezvadný. Napadený rozsudek není podle něj ani nepřezkoumatelný, neboť městský soud vyložil, proč došlo postupem stěžovatele k porušení ochrany dobré víry a legitimního očekávání, a jak bylo žalobci znemožněno uplatňovat jeho práva. Stěžovatel dle žalobce opomíjí skutečnost, že Úřad vydal usnesení ČTÚ z června 2019 (ve věci žádosti o prominutí zmeškání úkonu), jehož materiálním obsahem je rozhodnutí o tom, že odpor byl podán včas. Rozhodnutí o rozkladu je tak v rozporu s legitimním očekáváním žalobce, které bylo založeno předchozím postupem Úřadu v jeho věci. Dále bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces z důvodu nepředvídatelnosti rozhodnutí o rozkladu.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s příslušným právníkém vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[13] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že z něj není zřejmý právní názor, jímž se má stěžovatel v dalším řízení řídit, neboť závěry městského soudu jsou ve vzájemném rozporu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, v jakých typových situacích bude napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Bude tomu tak zejména tehdy, pokud by z něj nebylo možné jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz); pokud by z něj nevyplývalo, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76); pokud by jeho odůvodnění bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107); či pokud by jeho výrok byl vnitřně rozporný nebo by z něj nebylo možno zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[14] S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Ke kasaci rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu by proto Nejvyšší správní soud měl přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho deficity odstranit jinak, než kasací, tedy nelze-li nesrovnalosti jeho odůvodnění odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[15] Nejvyšší správní soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neztotožňuje. Obecně lze připustit, že stěžovatel městskému soudu správně vytýká určitou myšlenkovou nedůslednost, jestliže na jedné straně městský soud konstatoval opožděnost odporu, a přitom na druhé straně dovodil, že předsedkyně ČTÚ měla rozklad projednat meritorně. V tomto ohledu lze připustit, že odůvodnění napadeného rozsudku není zcela vnitřně konzistentní a městský soud zjevně nedoceníl důsledky svého závěru o opožděnosti odporu proti příkazu, který pak představuje pravomocné rozhodnutí ve věci. Byla-li věc již pravomocně rozhodnuta příkazem, nelze věcně znovu rozhodovat o téže věci v rozkladovém řízení; to městský soud pominul. Tento nedostatek ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť zrušovací důvod je stále patrný: je jím podle městského soudu překvapivost rozhodnutí o rozkladu (tj. jeho závěru o opožděnosti odporu) v rozporu se zásadami ochrany dobré víry a legitimního očekávání

(§ 2 odst. 3 správního řádu) a žalobci bylo upřeno uplatnit svá práva (§ 4 odst. 4 správního řádu), a dále je též rozhodnutí o rozkladu dle městského soudu v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu.

[16] Co se týče závazného právního názoru, ani zde nelze stěžovateli přisvědčit, že by v napadeném rozsudku nebyl obsažen. Jeho jádrem je pokyn žalovanému, resp. předsedkyni ČTÚ, aby rozklad žalobce meritorně projednala. Podle odstavce 36 napadeného rozsudku *„žalovaný proto v dalším řízení bude vycházet z toho, že přestože byl odpor podán opožděně, procesní vadu následného řízení spočívající v nesprávném posouzení včasnosti odporu a tím i otázku zrušení příkazu způsobil správní orgán I. stupně a nelze ji přiřítat k tíži žalobce. Žalovaný proto v dalším řízení meritorně projedná rozklad žalobce ze dne 6. 8. 2019 proti Rozhodnutí jakožto meritorního rozhodnutí ve věci“*. Pokud stěžovatel namítá, že jeho další postup v souladu s takto vyjádřeným právním názorem by vedl k procesnímu „ping-pongu“ či absurdním procesním důsledkům, nejedná se o hrubý deficit kvality odůvodnění napadeného rozsudku, ale *de facto* o jeho tvrzenou nezákonnost.

[17] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud dostatečně vyložil důvody svého rozhodnutí a vyjádřil v něm svůj závazný právní názor. Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný a kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[18] Co se týče vlastního právního posouzení věci [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jádrem sporu je otázka, jaké důsledky má opožděnost odporu proti příkazu a tedy existence pravomocného příkazu pro rozhodnutí o rozkladu za situace, kdy (a) Úřad jako správní orgán prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru o včasnosti odporu, (b) proti rozhodnutí Úřadu podal žalobce rozklad, v němž věcně argumentuje; a (c) předsedkyně ČTÚ namísto věcného vypořádání rozkladových námitek rozhodnutí Úřadu zrušila právě z důvodu existence pravomocného příkazu s tím, že odpor podaný žalobcem byl opožděný.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu o opožděnosti odporu žalobce proti příkazu.

[20] Jak uvedeno v odstavci [15] výše, městský soud dovodil, že překvapivost rozhodnutí o rozkladu (tj. jeho závěru o opožděnosti odporu) je v rozporu se zásadami ochrany dobré víry a legitimního očekávání (§ 2 odst. 3 správního řádu), žalobci bylo upřeno uplatnit svá práva (§ 4 odst. 4 správního řádu), a dále též došlo k porušení § 90 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel má naopak za to, že rozhodl o rozkladu zákonným způsobem, neboť jestliže dospěl ke správnému závěru o opožděnosti příkazu, musel poté zohlednit existenci pravomocného rozhodnutí (příkazu) ve věci. Přitom § 90 odst. 3 správního řádu na rozhodnutí o rozkladu nedopadá.

[21] Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, *jestliže správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví*.

[22] Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu může správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část rovněž změnit; *změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.*

[23] Podle § 90 odst. 3 správního řádu *odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*

[24] Z výše uvedené rekapitulace je zřejmé, že v projednávané věci předsedkyně ČTÚ prvostupňové rozhodnutí **nezměnila** [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], nýbrž **zrušila** podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jediné, co se při projednání rozkladu „změnilo“, je právní náhled rozkladového orgánu na včasnost (resp. opožděnost) odporu proti příkazu. Aniž by zdejší soud předjímal, jaký význam má tato změna pro subjektivní práva žalobce (k tomu viz níže), tato změna náhledu rozhodně není *změnou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu*. Tou může být výlučně **změna výroku rozhodnutí** správního orgánu prvního stupně. Výrok rozhodnutí o rozkladu je však zrušovací, nikoli změnový, proto § 90 odst. 3 správního řádu na rozhodnutí o rozkladu vůbec nedopadá.

[25] Zrušovací důvod napadeného rozsudku, tedy že rozhodnutí o rozkladu je v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu, tedy neobstojí, a kasační stížnost je důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že nedošlo-li by ke zrušení rozhodnutí Úřadu, existovala by vedle sebe dvě rozhodnutí (tedy příkaz a rozhodnutí Úřadu) shledávající žalobce vinným ze spáchání přestupku a ukládající mu sankci. Takový stav by byl v rozporu se zákonem (§ 48 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutím o rozkladu tedy došlo k odstranění pozdějšího rozhodnutí, kterým byla žalobci podruhé uložena sankce za totožný skutek na základě nesprávného závěru Úřadu o včasnosti odporu žalobce proti příkazu.

[27] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel rozhodnutím o rozkladu napadené rozhodnutí zrušil, avšak řízení nebylo zastaveno. Tento postup stěžovatel zvolil proto, že podle něj již „*nebylo, co zastavovat*“, neboť řízení bylo dříve pravomocně skončeno (viz odstavec [4] výše). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 24/2011 – 43, se zrušením rozhodnutí, které nemělo být vůbec vydáno, „*řízení znovu ocitne ve stadiu před vydáním rozhodnutí (...). Řízení, jako nežádoucí (...) je za takového stavu věci třeba zastavit. Proto citované ustanovení počítá právě s takovouto spojenou variantou rozhodnutí, kdy se nejen zruší napadené rozhodnutí, ale kdy se současně řízení, v němž bylo zrušené rozhodnutí vydáno, zastaví*“.

[28] V projednávané věci se však po zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí řízení neocitlo ve fázi před vydáním meritorního rozhodnutí. Došlo pouze k jeho navrácení do stavu, kdy je toto řízení ukončeno jiným meritorním rozhodnutím – a to pravomocným příkazem. Přesto by bylo vhodnější, kdyby stěžovatel v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) *in fine* správního řádu řízení zastavil, neboť v určitém řízení rozhodoval a jeho výrokový potenciál při rozhodování o rozkladu je vymezen právě odkazovaným ustanovením správního řádu. Pokud tak neučinil, zatížil sice řízení vadou, avšak tato vada

neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, neboť – tak či onak - předcházející řízení bylo pravomocně skončeno dřívějším rozhodnutím (tj. příkazem). To znamená, že i bez výroku o zastavení řízení zde nezůstává žádné „otevřené“ správní řízení, což by bylo z hlediska právní jistoty účastníka řízení nežádoucí.

[29] Rozhodnutí o rozkladu není nezákonné ani z důvodu nerespektování ochrany dobré víry a legitimního očekávání. Postup správního orgánu prvního stupně aplikovaný v jediném řízení zásadně nemůže v účastníku řízení vyvolat legitimní očekávání toho, že správní orgán rozhodující o odvolání (resp. o rozkladu) dojde ke shodným závěrům jako správní orgán prvního stupně, či dokonce, že nezohlední vady napadeného rozhodnutí nebo předcházejícího řízení. Je totiž běžné, že v jednom správním či soudním řízení různé instance dospějí k různým závěrům, jednou pro účastníka příznivým, podruhé i nepříznivým. Úspěch před první instancí tak nemůže založit „legitimní očekávání“ ohledně úspěchu před instancemi vyššími, ledaže je nutné užít zásadu zákazu *reformationis in peius*, která však v nyní projednávané věci porušena být nemohla.

[30] Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné dodat, že chápe dílčí úvahu městského soudu, který zdůraznil, že žalovaný v usnesení ČTÚ z června 2019 o žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu – dle § 41 odst. 2 správního řádu *de facto* věcně nerozhodl, neboť žádosti sice nevyhověl, avšak současně to odůvodnil pouze – pro žalobce příznivým – závěrem, že odpor byl podán včasně.

[31] Další procesní vývoj věci pak vedl k tomu, že předsedkyně ČTÚ závěr o včasnosti podání odporu zvrátila v rozhodnutí o rozkladu, avšak usnesení ČTÚ z června 2019, jímž Úřad žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl, zůstalo nadále v právní moci. Může být pochopitelné, že žalobce proti tomuto usnesení nepodal rozklad, ačkoli tak učinit mohl, pokud vycházel z přesvědčení, že – byť je výrok usnesení ČTÚ z června 2019 pro něj nepříznivý – jeho odůvodnění již pro něj příznivé je, neboť mu fakticky přiznalo možnost obhajoby v pokračujícím správním řízení. Z pohledu práv žalobce by tedy bylo ideální, aby správní orgán prvního stupně (zde Úřad) o žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu znovu věcně rozhodl dle § 101 správního řádu (k tomu v podrobnostech viz odstavec [33] níže).

[32] Pokud tohoto výsledku zamýšlel docílit městský soud v napadeném rozsudku, zvolil pro to nevhodnou „cestu“, totiž zrušení rozhodnutí o rozkladu. Takovým výrokem však existence usnesení ČTÚ z června 2019 není dotčena, toto usnesení zůstává pravomocné, a stejně tak zůstává v právní moci i příkaz. Stěžovatel tedy správně poukázal na to, že samotné zrušení rozhodnutí o rozkladu by vedlo jen k bezúčelnému prodloužení řízení a procesnímu patu: předsedkyně ČTÚ by totiž nemohla „věcně projednat“ rozklad, pokud současně zůstává v právní moci i příkaz.

[33] Nad rámec nutného pak Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení ČTÚ z června 2019 není překážkou pro to, aby stěžovatel konečně věcně projednal žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu. Zamítavé usnesení ČTÚ z června 2019 nepředstavuje překážku věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu, neboť jeho účinkem není ani přiznání práva, ani uložení povinnosti. Stěžovatel tuto žádost dosud věcně neprojednal, což je z hlediska ochrany procesních práv žalobce nežádoucí. O žádosti

žalobce by stěžovatel měl rozhodnout (aniž by k tomu bylo třeba jakéhokoli dalšího úkonu ze strany žalobce) novým rozhodnutím dle § 102 odst. 6 správního řádu, respektive – pokud by žádost shledal nedůvodnou – měl by usnesením řízení o ní zastavit dle § 102 odst. 4 správního řádu a řádně to odůvodnit.

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[35] Městský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Bude tedy vycházet z toho, že rozhodnutí o rozkladu **není nezákonné** z důvodů, které městský soud uvedl v napadeném (a nyní zrušeném) rozsudku.

[36] V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu